

Όρθιος μπροστά στην καρέ κολώ να, με τα μαύρα σημάδια από τις αμέτρητες τριβές από τα πανωφόρια των πιστών, κοιτάζα αφηρημένος τους καπνισμένους και σμιλεμένους με καλέμι θόλους μέχρι που με επανέφερε στο τώρα η πρόταση: «Άμωμοι εν όδῳ, Ἀλληλούϊα»

Στη συνέχεια της νεκρώσιμης ακολουθίας γρήγορα ξαναχάθηκα, μέχρι που άκουσα τον ιερέα με μια φωνή ζεστή να λέει ότι σε αυτές τις περιπτώσεις συμβαίνουν τα εξής: Η συμπαράσταση στους συγγενείς του εκλιπόντα, καθώς, όπως η χαρά που μοιράζεται πολλαπλασιάζεται, έτσι και η λύπη που διαιρείται μικραίνει, και τέλος κατά όπως είπε ο Κάντ, ο θάνατος ανοίγει τις πύλες της ζωής.

Μου φάνηκαν ενδιαφέροντα, και ως συνήθως αν κάτι είναι ενδιαφέρον ψάχνεις να το καταλάβεις καλύτερα αλλά, ταυτόχρονα ερευνάς να το πας παρακάτω. Να το αμφισβητήσεις.

Όλα αυτά μέσα στην μικρή εκκλησία που θεμελιώθηκε πριν δέκα αιώνες και σήμερα είναι δυο μέτρα κάτω από την επιφάνεια της Ερμού και των Θερμοπυλών. Κάτι σαν άλλο ένα σπουδαίο σταυροδρόμι, όπου συναντιούνται ο ψυχοπομπός Ερμής, η γενναιότητα και θυσία των 300 (πάντα λησμονούμε τους 700 Θεσπιείς), το ορθόδοξο Βυζαντινό φορτίο αλλά και το αφόρητα δυσβάσταχτο παρελθόν, εκεί στο Θησείο από τον περασμένο αλλά όχι και τόσο ξεχασμένο Δεκέμβρη του '44.

Λαμπερό πρωινό του Νοέμβρη του 2021, με τη συνήθη κυκλοφοριακή ασφυξία της πόλης που παντρεύεται με τη χαλαρή διάθεση των νέων που γεμίζουν τα καφέ, αλλά και τις αμείωτες επιθέσεις αλλοδαπών τουριστών, στο ιστορικό κέντρο.

Η συνέχεια ήταν ασυνήθιστη. Ωσαύτως και πρωτόγνωρη. Λίγο πιο μακριά από εκεί, που τη δεκαετία του '60 ηχούσαν οι εξατμίσεις των e-type, στον τερματισμό της ανάβασης της Ριτσώνας κανείς δεν φανταζόταν ότι από το 2019 θα συναντούσες μια διακριτική ταμπέλα με τα αρχικά Κ.Α.Ν. Κέντρο Αποτέφρωσης νεκρών.

Η ορθόδοξη εκκλησία της Ελλάδας και της Κύπρου, οι ορθόδοξοι Εβραίοι και οι Μουσουλμάνοι δεν αποδέχονται αυτή τη διαδικασία. Στην άλλη πλευρά του ζυγού όλες οι υπόλοιπες θρησκείες του πλανήτη με τα δισεκατομμύρια των πιστών τους.

Το αποτεφρωτήριο είναι αρχιτεκτονικά πολύ ενδιαφέρον κτίριο. Ντυμένο στα λευκά, δημιουργεί ένα ολότελα διαφορετικό αίσθημα στον επισκέπτη από το κλασσικό νεκροταφείο. Μοντέρνο μεν, που δεν φωνάζει για τον μοντερνισμό του, δε. Με ανοίγματα για να αφήνει το φως της βοιωτικής γης ελεύθερο. Είναι και επιχείρηση βέβαια, που υπόκειται στους νόμους της αγοράς και του συστήματος. Ταυτόχρονα είναι και μια λύση, που κατά πως φαίνεται όλο και περισσότεροι θα προτιμούν.

Το συγκεκριμένο απόγευμα έτυχε και κάτι αξιοπρόσεκτο. Λεωφορείο με υπερήλικες Γερμανούς ήρθε για επίσκεψη που, υποθέτω, εξέταζαν τις εναλλακτικές για την τελευταία τους επιθυμία. Ε! αναμενόμενοι και οι αντίστοιχοι συνειρμοί με τις σχέσεις της συγκεκριμένης εθνότητας με τα κρεματόρια. Η φωνή της Ιστορίας συχνά είναι εκκωφαντική. Και αξέχαστη επίσης.

Η μέρα όδευε στο τέλος της με μια εντυπωσιακή δύση. Οι σκιές μάκραιναν, η θερμοκρασία έπεφτε. Ήταν από εκείνα τα κομμάτια του χρόνου που έφευγαν αφήνοντας κάτι πίσω τους, πράγμα σημαντικό.

Κάπως έτσι ολοκληρώθηκε η παρουσία του Μίμη στην γνωστή μας πλάση. Ενός ανθρώπου καλόψυχου, πονόψυχου, καλοκάγαθου, ιδιότητες στις μέρες μας σπάνιες, που τα σχεδόν 94 χρόνια της ζωής του γεφύρωσαν τον 20ό με τον 21ο αιώνα, σε αυτό το κομμάτι γης. Για την ακρίβεια όμως η γη ελάχιστα τον ακουμπούσε. Η θάλασσα ήταν εκείνη που τον αγκάλιασε, τον αποπλάνησε και τον δέσμευσε. Αυτή τον έσωσε και σε εκείνη θα σβήσει τη στάχτη του, μια μέρα στο εγγύς μέλλον, κατά πως το επιθύμησε ο ίδιος.

